

SIGNE HOEL
Sykepleierske

Oslo, den 1. oktober 1946.
Mandruvs vei 5, Grefsen.

H.K.H. Prins Folke Bernadotte,
Det Kongelige Slott,
Stockholm.

Norske frontsykepleiersker.

Som det sikkert vil være Deres Kongelige Høyhet bekjent er forholdet i Norge idag at de sykepleiersker som under krigen har gjort tjeneste i det Tyske Røde Kors av domstolene illegges svære straffer - normalt synes å være $3\frac{1}{2}$ års straffarbeid! - fordi de angivelig skal ha "ytet fienden bistand i råd eller dåd" og der- ved ha overtrådt straffelovens § 86.

En rekke eldre og erfarne jurister er forferdet over dette forhold, da de er av den bestemte oppfatning at disse frontsykepleiersker kommer inn under Genfer-konvensjonens beskyttelse. Konvensjonen er jo ratifisert også av Norge og er derfor for- pliktende også for våre myndigheter. Hertil kommer ytterligere tre momenter, nemlig for det første at straffelovens § 14 ut- trykkelig sier at Folkerettens bestemmelser går foren straffe- lovens, for det annet den generelle regel at nyere rett går for- en eldre (straffeloven er av 1902, Genfer-konvensjonen av 1929) samt for det tredje den sikre og anerkjente internasjonale lære at en stats traktater med andre stater har forrang for dens eg- ne lover.

Slik som situasjonen er idag, er det imidlertid helt umulig å komme til orde for dem som har et annet syn på saken enn det som myndighetene dekreterer som det eneste rette. Det synes der- for dessverre ikke å være noen utsikt til at det ved utelukken- de innenlandsk hjelp skal lykkes å stanse denne opprørende me- ningsløshet.

I denne situasjon er det vi frontsøstre tillater oss i erbg- dighet å henvende oss til Deres Kongelige Høyhet for å spørre o

ikke Det Internasjonale Røde Kors har anledning til å gripe inn for å forhindre et slikt eklatant brudd på Genferkonvensjonens beskyttelse av sanitetspersonell.

Som en av dem som har gjort longest tjeneste (4 år) blandt de norske frontsykepleiersker, tillater jeg meg å gjøre meg til talsmann for samtlige fullt utdannede sykepleiersker som nå er under rettelig forfølgning for "landssvik" og hvorav en stor del sitter i fengsler og tvangsarbeidsleirer.

I samme forbindelse tillater jeg meg i ørbødighet å forelegge Deres Kongelige Høyhet et personlig anliggende.

Slik som forholdene er idag i Norge er det ikke mulig for noen "landssviker" å få fast arbeid før hans eller hennes sak er oppgjort ved domstolene. Da jeg ikke er dømt - og heller ikke har fått noen meddelelse om når min sak skal opp for retten - har jeg derfor siden oktober 1945, det vil altså si i øyeblikket ett år, vært uten fast arbeid som sykepleierske. En og annen liten leilighetsjobb har jeg vistnok kunnet få, men for å kunne oppholde livet, har jeg måttet selge et par verdipapirer jeg arvet for noen år siden.

Jeg må tilstå at jeg finner det helt meningsløst og uforståelig at en fullt utdannet sykepleierske med 18 års erfaring, hvorav 4 år som frontsykepleier, skal holdes i uvirksomhet (eller som mange av mine kolleger: holdes i fengsel), mens vitterlig hundretusener, ja kanskje millioner av syke og sårede i de tidligere krigførende land bokstavelig talt skriker etter hjelp. Jeg finner det helt i strid med ånden i Røde Kors og tillater meg derfor i ørbødighet å spørre om det ikke finnes noen mulighet for at jeg, som intet høyere ønske har enn å kunne få hjelpe disse syke og sårede, får lov til dette, og jeg nærer det håp at det vil være mulig for Deres Kongelige Høyhet å oppnå at jeg får anledning til å komme tilbake til Tyskland - direkte eller via Sverige - for å arbeide i det Tyske Røde Kors.

Jeg vet at mange er villig til å gjøre det samme som meg, men for å forenkle saken i første omgang, har jeg ovenfor bare skrevet på egne vegne.

Jeg vil ikke unnlate å gjøre uttrykkelig oppmerksom på at ovenstående på ingen måte skyldes ønsket om å slippe fengselsstraff. For meg og mine med søstre som er vant til frontlivets farer og strabaser, vil et fengselsopphold nærmest fortone seg som et rekreasjonsopphold. Men slik som verden er idag med en skrikende mangel på krefter i gjenoppbyggingens tjeneste - og jeg tenker særlig på mangelen på kvalifiserte sykepleiersker - er det ikke rekreasjon vi ønsker, men positiv innsats.

Idet jeg forøvrig tillater meg å henvise til vedlagte vita, legger jeg hermed saken i Deres Kongelige Høyhets hender i forvisningen om at De vil forstå situasjonen og finne den beste løsning på de forskjellige ovenfor omtalte spørsmål.

Erbødigst

(Signe Hoel)

BILAG: Vita.